

C-325/21. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. május 25.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Raad van State (Hollandia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. május 19.

Fellebbező:

K.

Ellenérdekű fél:Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**Az alapeljárás tárgya**

Az alapeljárásban benyújtott fellebbezés a Rechtbank Den Haag (hági bíróság, Hollandia) 2019. október 17-i határozata ellen irányul, amellyel az említett bíróság megalapozatlannak nyilvánította a K. által a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági államtitkár, Hollandia; a továbbiakban: államtitkár) arra vonatkozó 2019. július 24-i határozatával szemben indított keresetet, hogy nem vizsgálja meg K. menedékjog alapján kiadott, határozott időre szóló tartózkodási engedély iránti kérelmét, mivel továbbra is Ausztria felelős e kérelem megvizsgálásáért, és megállapította, hogy az államtitkár helyesen tekintette Ausztriát a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az EUMSZ 267. cikk alapján az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: dublini

rendelet) 27. cikke (1) bekezdésének, valamint 29. cikke (1) és (2) bekezdésének értelmezése céljából előterjesztett kérelem

A kérdést előterjesztő bíróság az említett rendelet olyan helyzetben történő alkalmazását illetően kér pontosítást a Bíróságtól, amelyben két tagállam között már fennáll egy, a felelősség elismeréséről szóló megállapodás, és a külföldi személy megszökik az e két tagállam közötti átadást megelőzően, majd egy harmadik tagállamban újból nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújt be. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben megállapítja, hogy a dublini rendelet 29. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt átadási határidő lejártának és annak elkerülése érdekében, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősség másik tagállamra szálljon át amiatt, hogy a külföldi személy újra és újra megszökik, különböző tagállamok a „chain rule”-ként ismert módszert alkalmazzák a gyakorlatban az átadási határidők számítására. Ez a Dublin Contact Committee¹ által kidolgozott szabály úgy szól, hogy az átadási határidő újrakezdődik, ha a külföldi személy megszökik az átadás előtt, és e határidő lejártát megelőzően újból nemzetközi védelmet kér valamely harmadik tagállamban. Mivel a „chain rule” (még) nem rendelkezik jogállással, a tagállamok gyakorlatában azonban már alkalmazzák, a kérdést előterjesztő bíróságban felmerül a kérdés, hogy ellentétes-e a dublini rendelettel e szabály alkalmazása. A kérdést előterjesztő bíróság ezenkívül azt a kérdést terjeszti a Bíróság elé, hogy hivatkozhat-e a külföldi személy egy harmadik tagállamban a dublini rendelet 29. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, a megkereső és a megkeresett tagállam között érvényes átadási határidő lejártára.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.) 29. cikkét, hogy a 29. cikk (1) és (2) bekezdése értelmében vett, folyamatban lévő átadási határidő újrakezdődik abban az időpontban, amikor a külföldi személy, miután szökéssel meghiúsította a valamely tagállam általi átadást, újból nemzetközi védelmet kér valamely másik (a jelen esetben egy harmadik) tagállamban?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 604/2013/EU rendelet 27. cikkének (1) bekezdését e rendelet (19) preambulumbekkezdésével összefüggésben, hogy azzal ellentétes, ha a nemzetközi védelmet kérelmező az átadásra vonatkozó határozattal szembeni

¹ A Dublin Contact Committee egy, a tagállamok által kijelölt nemzeti szakértőkből álló csoport, amely tanácsokkal látja el a Bizottságot a dublini rendelet és az ahhoz kapcsolódó végrehajtási rendelkezések szerinti hatásköreinek gyakorlása során.

jogorvoslat keretében eredményesen hivatkozik arra, hogy az átadás nem hajtható végre, mivel lejárt a korábban két tagállam (a jelen esetben Franciaország és Ausztria) között létrejött megállapodáson alapuló átadás határideje azzal a következménnyel, hogy lejárt az a határidő, amelyen belül Hollandia végrehajthatná az átadást?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

A dublini rendelet, különösen a (4), (5), (9), (19) és (28) preambulbekezdés, valamint a 2., 3., 18., 19., 20., 21., 23., 25., 26., 27. és 29. cikk

A 2014. január 30-i 118/2014/EU bizottsági végrehajtási rendelettel módosított, egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó szempontok és eljárási szabályok megállapításáról szóló 343/2003/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i 1560/2003/EK bizottsági rendelet (a továbbiakban: végrehajtási rendelet), különösen a 9. cikk

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

Vreemdelingenwet 2000 (a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi törvény), különösen a 8., 28. és 30. cikk

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 2018. szeptember 6-án a Nigériából származó K. (a továbbiakban: K.) nemzetközi védelmet kért Franciaországban. Mivel K. korábban Ausztriában is nemzetközi védelmet kért, Franciaország a visszavételét kérte Ausztriától. 2018. október 4-én Ausztria elfogadta ezt a visszavétel iránti megkeresést. Mivel a külföldi személy megszökött, a Franciaország és Ausztria közötti átadásra nem került sor.
- 2 K. ezt követően 2019. március 27-én Hollandiában kért nemzetközi védelmet. 2019. május 3-án az államtitkár azt az álláspontot képviselte, hogy a dublini rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján Ausztria felelős a kérelem megvizsgálásáért. 2019. május 10-én ez a tagállam elutasította a visszavétel iránti megkeresést, mivel Franciaország nem értesítette arról, hogy az átadás nem hajtható végre a hat hónapos határidőn belül. A dublini rendelet 29. cikkének (2) bekezdése alapján ezért a kérelem megvizsgálásáért való felelősség 2019. április 4-én Franciaországra szállt át.
- 3 Az államtitkár ezt követően – 2019. május 31-én – mind Ausztriától, mind Franciaországtól a visszavétel iránti megkeresés újbóli megvizsgálását kérte. Az osztrák hatóságokhoz intézett levelében rámutatott arra, hogy Ausztria a felelős, mivel a Franciaország és Ausztria között érvényes átadási határidő újratekődött,

tekintettel arra, hogy e határidő lejártát megelőzően K. nemzetközi védelmet kért Hollandiában.

- 4 2019. július 3-án Ausztria elfogadta Hollandia visszavétel iránti megkeresését. 2019. július 24-i határozatával az államtitkár megtagadta K. nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálását.
- 5 K. keresetet indított e határozattal szemben a Rechtbank Den Haag (hágai bíróság) előtt, amely 2019. október 17-én meghozta a megtámadott határozatot.

Az alapeljárásban részt vevő felek alapvető érvei

- 6 K. azt az álláspontot képviselte az elsőfokú eljárásban, hogy a felelősség 2019. április 4-én Franciaországra szállt át, mivel e tagállam nem értesítette Ausztriát arról, hogy az átadást el kell halasztani a dublini rendelet 29. cikke (2) bekezdése második mondatának megfelelően. Mivel Hollandia ezen időpontot megelőzően nem nyújtott be Ausztriához átvétel vagy visszavétel iránti megkeresést, a felperes nem adható át Ausztriának. Mivel az államtitkár ezen időpontot követően és az említett rendelet 21. cikkének (1) bekezdésében vagy 23. cikkének (2) bekezdésében előírt határidőn belül Franciaországhoz sem intézett átvétel vagy visszavétel iránti megkeresést, a felelősség Hollandiára szállt át.
- 7 Fellebbezésének alátámasztása érdekében K. kifejti, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a dublini rendelet 29. cikkét, mert az e cikkben előírt átadási határidők maximális határidők, és ezért nem hosszabbíthatók meg, ha valamely harmadik tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtanak be. K. ezenkívül vitatja az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy ez az értelmezés ellentétes a dublini rendelet céljával, mivel e rendelet célja nem csupán a „forum shopping” elkerülése, hanem az is, hogy rövid időn belül egyértelmű helyzetet teremtsen annak kérdésében, hogy melyik tagállam felelős a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 8 Amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, a fellebbezési eljárásban nem vitatott, hogy a francia hatóságok nem értesítették Ausztriát a végrehajtási rendelet 9. cikke (2) bekezdésének megfelelően arról, hogy a külföldi személy megszökött, és ezért nem adható át a hat hónapos határidőn belül.
- 9 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a hat hónapos határidőt és e határidő meghosszabbításának a dublini rendelet 29. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételeit szigorúan kell alkalmazni. Így a Bíróság a 2019. március 19-i Jawo ítélet (C-163/17, EU:C:2019:218) 72. pontjában megállapította, hogy a dublini rendelet 29. cikke (2) bekezdésének második mondata semmilyen egyeztetést nem ír elő a megkereső tagállam és a felelős tagállam között az átadási határidő meghosszabbítását illetően az ebben a rendelkezésben érintett

helyzetekben. A Bíróság ezenkívül többször megállapította, hogy az átvételre és a visszavételre vonatkozó eljárásokat azon szabályokkal összhangban kell lefolytatni, amelyeket a dublini rendelet VI. fejezete tartalmaz, és különösen egy sor kötelező határidő betartásával kell lefolytatni (lásd: 2017. július 26-i Mengesteab ítélet, C-670/16, EU:C:2017:587, 49. és 50. pont; 2018. január 25-i Hasan ítélet, C-360/16, EU:C:2018:35, 60. pont; 2018. november 13-i X és X ítélet, C-47/17, EU:C:2018:900, 57. pont). Az utóbbi ítélet 70. pontjában a Bíróság pontosítja, hogy ezek a kötelező határidők tanúskodnak arról, hogy az uniós jogalkotó kiemelt jelentőséget tulajdonított a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam gyors meghatározásának. Az uniós jogalkotó elismerte, hogy e kérelmeket ezért adott esetben más tagállam köteles megvizsgálni, mint amely az e rendelet III. fejezetében előírt feltételek szerint felelős.

- 10 A fent említett ítélkezési gyakorlatra tekintettel meg kell állapítani, hogy Ausztria és Franciaország között hat hónapos kötelező átadási határidő van érvényben, és e határidő túllépése a felelősség áthelyeződésével jár a két tagállam között. Felmerül azonban a kérdés, hogy milyen mértékben bír még jelentőséggel a valamely harmadik tagállamban benyújtott új nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálására rendelkezésre álló határidő, mivel úgy tűnik, hogy a dublini rendelet 29. cikkének (2) bekezdése nem vonatkozik közvetlenül az olyan külföldi személy esetére, aki nemcsak hogy megszökött, hanem 2019. március 27-én – tehát az Ausztria és Franciaország között érvényes átadási határidőn belül – még új nemzetközi védelem iránti kérelmet is benyújtott Hollandiában. A kérdés előterjesztő bíróság véleménye szerint az e kérdésre adandó válasz releváns annak megállapíthatósága szempontjából, hogy értelmezhető-e a dublini rendelet a „chain rule” alapján.
- 11 A kérdés megválaszolását illetően a kérdést előterjesztő bíróság két forgatókönyvet állít fel: az első forgatókönyvben a dublini rendelet 29. cikke szerinti határidők kizárólag a felelős és a megkereső tagállam, tehát az Ausztria és Franciaország közötti viszonyra vannak hatással, míg a második forgatókönyv a „chain rule”-ból indul ki, amely alapján az eredeti átadási határidő újrakezdődhet, ami az Ausztria és olyan harmadik tagállamok közötti viszonyra is hatással van, amelyekben a külföldi személy nemzetközi védelmet kért.
- 12 Az első forgatókönyv keretében úgy kell értelmezni a dublini rendelet 29. cikkét, hogy az abban előírt átadási határidő mindenképpen azon két tagállam között érvényes, amelyek megkötötték egymással az átadásra vonatkozó határozat alapjául szolgáló megállapodást a felelősség átvállalásáról (lásd a Jawo ítélet 59. pontját, amely a „két érintett tagállam[ra]” hivatkozik). Az a körülmény, hogy e megállapodás létrejöttét követően ugyanaz a külföldi személy újból nemzetközi védelmet kér valamely harmadik tagállamban, nincs hatással az átadási határidő időtartamára.
- 13 A fenti értelmezés a jelen ügyben azzal jár, hogy az Ausztria és Franciaország között érvényes átadási határidő hat hónap elteltével lejárt. Ezáltal 2019. április

4-én megszűnt Ausztriának a külföldi személy visszavételére vonatkozó kötelezettsége, és az Franciaországra szállt át.

- 14 Annak kérdésétől függetlenül, hogy K. eredményesen hivatkozhat-e arra, hogy Ausztria tévesen fogadta el az államtitkár visszavétel iránti megkeresését (lásd e tekintetben: 2019. április 2-i H. R. ítélet, C-582/17, EU:C:2019:280, 80. pont és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés), az ezen első forgatókönyv keretében alkalmazott érvelés ahhoz vezet, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősség Hollandiára szállt át. A dublini rendelet 29. cikkében előírt átadási határidők mellett ugyanis az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresés benyújtására a rendelet 21. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdésében és 23. cikkének (3) bekezdésében előírt határidőket is be kell tartani. Mivel e határidők lejártak, a jelen esetben az államtitkár már nem nyújthat be új átvétel vagy visszavétel iránti megkeresést Franciaországhoz.
- 15 Az első forgatókönyv keretében elvégzett értelmezés mellett szól, hogy az összhangban áll a dublini rendeletnek a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam világos és alkalmazható módszer alapján történő gyors meghatározására irányuló céljával. Ez azért fontos, hogy biztosított legyen a nemzetközi védelem megadására vonatkozó eljáráshoz való hatékony hozzáférés és az ilyen kérelmekkel kapcsolatos gyors döntéshozatal, amint ez a dublini rendelet (4) és (5) preambulumbekzdéséből, valamint a Jawo ítélet 58. és 59. pontjából kitűnik. Amennyiben a megkereső tagállam nem tudja a hat hónaptól tizennyolc hónapig terjedő határidőn belül átadni a külföldi személyt a felelős tagállamnak, a felelősség *ipso iure* a megkereső tagállamra száll át.
- 16 Ezen értelmezés ellen szól, hogy elősegíti a „forum shopping”-ot és a másodlagos migrációt. A jelen ügy egyértelműen megmutatja, hogy a külföldi személy szökés és átutazás révén jelentős mértékben maga határozhatja meg, hogy melyik tagállam legyen felelős nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálásáért. Ha ugyanis a külföldi személy kellően hosszú ideig van szökésben, a megkereső tagállam nem tudja átadni őt a felelős tagállamnak az átadási határidőn belül, és így a dublini rendelet 29. cikkének (2) bekezdése alapján megszűnik az utóbbi tagállamnak a külföldi személy visszavételére vonatkozó kötelezettsége. Emellett azon harmadik tagállamnak, amelyben a külföldi személy felbukkan, és újból nemzetközi védelmet kér, gyakran több kísérletet kell tennie a visszavételi vagy átvételi megállapodás létrehozására. Ez ellentétes a dublini rendeletnek a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel kapcsolatos gyors döntéshozatalra és a „forum shopping” elkerülésére irányuló céljával (lásd: a dublini rendelet (5) preambulumbekzdése; 2016. június 7-i Ghezelbash ítélet, C-63/15, EU:C:2016:409, 54. pont).
- 17 A kérdést előterjesztő bíróság ezzel összefüggésben megjegyzi, hogy a Bizottság osztja azon álláspontját, hogy a jelenlegi dublini rendelet hatálya alatt a „forum shopping” tendenciája figyelhető meg. Ez egyrészt az e rendelet átdolgozására vonatkozó bizottsági javaslat (COM(2016) 270 final) (25) preambulumbekzdéséből következik, amely arra tűnik utalni, hogy a

jelenlegi dublini rendelet 29. cikkének az első forgatókönyv keretében elvégzett értelmezése a helyes, ugyanakkor azonban azt jelenti, hogy annak eredménye a jelen esetben nem kívánatos, másrészt pedig a menekültügy és a migráció kezeléséről szóló rendeletre vonatkozó új bizottsági javaslat (COM(2020) 610 final) 35. cikkének (2) bekezdéséből. E rendelkezés értelmében a folyamatban lévő átadási határidő megszakad, ha a külföldi személy megszökött, és az átszállító tagállam erről tájékoztatja a felelős tagállamot. Ha a külföldi személy később ismét felbukkan ebben a tagállamban, újrakezdődik az átszállítási határidő, és így a külföldi személy még átszállítható a határidő fennmaradó időtartama alatt. A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint e tekintetben a „forum shopping” elleni küzdelemnek egy, a „chain rule”-től teljesen eltérő módszeréről van szó.

- 18 A kérdést előterjesztő bíróság a második forgatókönyv kapcsán rámutat arra, hogy az eredetileg Franciaország és Ausztria között érvényes átadási határidő a „chain rule” államtitkár általi értelmezése szerint a jelen ügyben hat hónap volt, és 2019. március 27-én járt le. Mivel K. megszökött, majd – 2019. március 27-én, tehát az említett határidő lejártát megelőzően – újból nemzetközi védelmet kért Hollandiában, a határidő újrakezdődött a „chain rule” alapján. Így az a határidő, amelyen belül végre lehetett volna hajtani az Ausztriának történő átadást, 2019. március 27-én gyakorlatilag 2019. szeptember 27-ig hat hónappal meghosszabbodott. Ezen érvelés alapján továbbra is Ausztria a K. kérelmének megvizsgálásáért felelős tagállam.
- 19 Az említett szabály alkalmazása ugyan megszüntetheti a szökés iránti motivációt és a másodlagos migrációt, mivel visszatartja a külföldi személyeket attól, hogy szökés és átutazás révén éri el, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősség másik tagállamra háruljon; a jelenlegi dublini rendelet hatálya alatt azonban ez a szabály nem bír kötelező joghatással, mivel a Dublin Contact Committee jegyzőkönyvei csupán informális viták leiratai, amelyek nem kötik a tagállamokat és a Bizottságot. Az a körülmény, hogy a „chain rule” nem bír jogi kötőerővel, nézeteltérésekhez vezet a tagállamok között e szabály alkalmazhatóságát illetően, így olyan helyzetek jöhetnek létre, amelyekben több tagállam is vagy egyetlen tagállam sem tekinti felelősnek magát, ami ellentétes a dublini rendeletnek a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel kapcsolatos gyors döntéshozatalra irányuló céljával.
- 20 Ha abból kell kiindulni, hogy a dublini rendelet alapján nem alkalmazható a „chain rule”, és hat hónap elteltével – 2019. április 4-én – lejárt az Ausztria és Franciaország között érvényes átadási határidő, felmerül a kérdés, hogy hivatkozhat-e K. Hollandiában – a 2019. július 24-i átadásra vonatkozó határozattal szemben indított kereset keretében – ezen átadási határidő lejártára azzal a következménnyel, hogy lejárt az a határidő, amelyen belül Hollandia végrehajthatná az átadást.
- 21 A kérdést előterjesztő bíróság ezzel összefüggésben hivatkozik a 2017. október 25-i Shiri ítéletre (C-201/16, EU:C:2017:805), amelynek 46. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a dublini rendelet 27. cikkének az e rendelet

- (19) preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkét akként kell értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezőnek tudnia kell rendelkezni olyan hatékony és gyors jogorvoslattal, amely lehetővé teszi számára, hogy az említett rendelet 29. cikkének (1) és (2) bekezdésében meghatározott hat hónapos határidőnek az átadásra vonatkozó határozat elfogadásánál későbbi időpontban bekövetkező lejártára hivatkozzon.
- 22 A Shiri ítélettől eltérően azonban a jelen ügyben több mint két tagállam érintett. Ezenfelül az eredetileg Ausztria és Franciaország között érvényes átadási határidő a jelen esetben lejárt, mert K. megszökött. A jelen ügyben ezért nem releváns a Shiri ítélet.
- 23 A kérdést előterjesztő bíróság ezzel összefüggésben rámutat arra, hogy a 2016. június 7-i Ghezelbash ítéletben (C-63/15, EU:C:2016:409) és a 2017. július 26-i Mengesteab ítéletben (C-670/16, EU:C:2017:587) a Bíróság többek között a dublini rendelet céljaira és összefüggéseire tekintettel határozta meg a rendelet 27. cikkének (1) bekezdésében előírt jogorvoslat terjedelmét. A Mengesteab ítélet 46. pontjában és a Ghezelbash ítélet 52. pontjában a Bíróság megállapította, hogy (9) preambulumbekzdése szerint a dublini rendelet célja nem kizárólag a dublini rendszer hatékonyságának növelése, hanem az is, hogy a menedékkérők jobb védelemben részesüljenek különösen a nekik nyújtott hatékony és teljes körű bírói jogvédelem biztosítása révén.
- 24 A Ghezelbash ítéletben azonban a Bíróság azt is hangsúlyozta, hogy a dublini rendszer a „forum shopping” elkerülését szolgálja. Ezen ítélet 54. pontjából kitűnik, hogy a keresetet elbíráló bíróság feladata nem az, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásának felelősségét a felperes tetszése szerint kiválasztott tagállamra bízza.
- 25 A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint ezért a dublini rendelet 27. cikkének (1) bekezdése alapján a külföldi személy nem kifogásolhat valamely harmadik tagállamban egy, a felelősség elismeréséről két másik tagállam között már létrejött megállapodást. Az ettől eltérő értelmezés arra ösztönözné a külföldi személyt, hogy szándékosan kivonja magát az átadás végrehajtásáért felelős hatóságok ellenőrzése alól, hogy megghiúsítsa az átadást, majd azzal érvelhessen, hogy pusztán az idő múlása miatt másik tagállamra szállt át a felelősség.